

A feltámadás ígérete

A feltámadás ígérete átleng a sáncokon. Tegnap télből, könnyű, furcsa tavaszba oson át a szél. Hóna alatt remegő remény, sikoltva ébredő, kölyök-újjászületés, ráncolt ereink kifeszítő, dübörgő lüktetés. Elsusogja: nincs is halál, sírba életünk sohasem jut, véglegesen nem száll alá.

A keresztatárnál nem ér véget az út, a *túlsó partig* visz majd tovább, s szélben hajló fűzerdők felett Isten arca feldereng, s tökéletességre virradnak végre mindenek. Tökéletes virradatban, Isten arcán könnyű bánat, könnyét törlik sarjú ágak. Elsóhajtott reményeink Hozzá, hazaszállnak.

2011

A lélek évadán

(Julcsinak)

Osztod velem azt az időt,
ami még hátra lehet.
Egymásba kapaszkodunk,
mint az indák, s gyökerek,
összefonódva föld alatt,
és a föld felett, ahol az
átrajzolt egék mélyén
e gyökértelen világ
jajkiáltása remeg.

Odébb van még minden
testetlen, örök repülés
a lélek évadán, a felhők
mélyén, ahol megáll a szél,
s békéről mesél a csend.
Addig idelelni, szó és remény,
felfelé suhan, s ami embert
érint, szeretetlen nem lehet.
Ez éltet, s tart meg mindent,
s mindenkit, akit lehet.

Osztom veled azt az időt,
ami még hátra lehet.
Elénk hulló gyümölcsöt,
megtört kenyereket.
Áldatik veled az élet,
s az összenőtt indák,
gyökerek, hajszálerek
viszik hálaimánkat
a lélek évadán.

2014-07-17

„Ha nem lesztek olyanok...”

Utolsó fényeit dobta felénk az októberi alkony,
s óaranyba öltöztek a fákon a maradék lombok,
körülottem a vasútállomáson halkabban zsongott
az élet-moraj. Csendben topogva dühöngtem,
mennyit
kell még itt várnom, hogy ritka vonatom hazavigyen.
Járt az eszem megannyi belém zárt gondon – orvostól
jöttem éppen –, s akárcsak a híres, voltam „a magam
számára börtön”. Mintha súgnák, hirtelen körülnéztem,
s megláttam hozzám egészen közel, a gyérülő tö-
megben,
egy nagymamát sárga pulóverben, s mellette a két
unokát,
egy négy és egy hét éves forma kisleányt, egyszerű,
tisza
öltözetben, vártak egy érkezőre. Bemondták a Pest felől
kocogó gyorsot, s nagymama elindult a peron felé.
Még mutatott nekik valami távoli pontot, s a lánykák
a forgalmi előtt állva nézték, ahogyan a vonat megállt,
s leszállt, akinek kellett. Sárga pulóver villant a tö-
megben,
s belékarolva egy negyven év körüli férfi lépett óva-
tosan,
fehér botja koppant a síneken. A gyermekek boldogan
kiáltottak: apu. apu! Futott a lelkük felé. Odaérve
lehajlott
a férfi, s a kicsi kezek két oldalról szorosán fogták át
kezét.
Szél lebbent csendben, akárha angyal szárnya mozdul,
betakarván e négy lelket. Csak álltam. Arcomon
csodalátó
döbbenet, s a szégyenem égett: „Ver az élet, téged?!
Ugyan!”
Láthattam végre néhány embert, igazi szeretetben,
boldogan.

2018-10-23

Krisztustövis

Vállam ingemen átvérzik,
hátam, karom sebesedik,
körmöm karommá élesedik,
kétrét-derék szálasodik,
régi szívem magasodik,
rozsdás idő fényesedik.

Rozsdás idő fényesedik,
kősziklává emelkedik,
aranygömbbé kerekedik,
aranygömböt szelek hajtják,
öblös égen átsodorják,
fényes évek kapuinál
Isten elé mind lerakják.

2008. január